

BU ERMENİLER Mİ MASUMMUŞ?

Prof.Dr.Saim SAKAOĞLU

Yeryüzünün birkaç büyük yerleşme merkezinde bulunan Ermenilerin, her yılın 24 Nisan gününü kendileri için bir matem günü olarak kabul ettiklerini hepimiz bilmekteyiz. Acaba bu günde bu masum(!) milletin başına neler gelmiş de böyle bir anma gününe ihtiyaç hissetmişler? Kendilerini masum, Türkleri ise suçlu ilân etmelerindeki sebepler nelerdir? Bu soruları, bu ermeninin cevaplandırması elbette kolay olacaktır. Çünkü onlar dedelerinin ölüm sebeplerini kendilerine aktarılan şekliyle bilmektedirler. Onlar, evlerinde masum masum oturan atalarının suçsuz yere katledildiklerinin masalıyla büyütülmüşlerdir. Hakikât hiç bir zaman açıklanamamakta, daima şövenizmin gözü bağıllığıyla hikâye edilmektedir.

Ancak şunu hemcn belirtelim ki, propogandanın sihirli gücü daima onları haklı çıkarmakta, bizleri suçlu sandalyesine oturtmaktadır. Türklere karşı peşin hükümlere sahip olan yabancıların hiç bir zaman bize inanmayacakları muhakkaktır. Bunlara en inandırıcı belgeleri bile göstersek pek azını inandırabiliriz. Bilhassa Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yerleşmiş bulunan Ermenilerin çeşitli sahalarda sivrilmiş olanlarının propoganda gücü bizlerin aleyhine işlemektedir. 10 yıl evvel Güney Fransa'da açılan Ermeni abidesine karşı bizim hariciyemizin yaptığı tek büyük iş (!) Fransa'yı terketmek olmuştur. Araya giren yıllarda bazı konsolos ve elçilerimizin öldürülmesi, yabancılar tarafından âdeta küçük bir öç alma olarak değerlendirilmiştir.

Aşağıda Ermenilerin 24 Nisan günleriyle ilgili bazı propoganlarına yer verilecektir. Bunların nasıl birer yanıltıcı unsur olduğunu hepimiz bilmekteyiz.

1975 yılında, mevhum Ermeni katliamının 60.yıl münasebetiyle yeryüzünün muhtelif yerlerinde yapılan törenlerden bir tanesini bizde yakından takip etmek fırsatını elde ettik. Amerika Birleşik Devletleri'nin California cyaletinin Los Angeles şehrinde yapılan toplantıya birkaç bin Ermeni katılmıştı. Günlük baskısı 1.200.000 olan Los Angeles Times gazetecisinin o günkü nüshasında "Armenia : the Bitter

Memories of Genocide" başlıklı bir yazı neşreden Prof.Avedis K Sanjion, bir takım saptırmalardan sonra şöyle demektedir: "1909'da Kilikya bölgesinde 30.000 ermeni katledilmiştir." (Bu Sanjion Los Angeles" taki UCLA Üniversitesinin Yakın Doğu Dilleri Bölümünün eski başkanıdır.) Elbette böyle diyecekti bir ermeni; kendi atalarının diri diri yakıp öldürdüğü Türklerden bahsetmeyecekti. Evvelce başka bir yazımız da naklettiğimiz gibi, onların atalarının öldürdükleri karşısında Erzurum'daki Rus Askeri Kumandanı Önyüzbaşı Aboral, 3 Mart 1918 tarihinde Kafkas Ordusu Komutanlığına gönderdiği bir yazıda bu vahşeti dile getirmekten geri kalmamıştı. Aboral şöyle diyordu:

"Türkler, kalabalık gruplar halinde tahta barakalara sokuldular. Oturacak yer kalmamıştı. Demiryolunda çalışan işçilerin şahadetine göre o gece Ermeniler Türklere birer birer ateş ettiler. Sonra da barakaları yakdular.

Üçüncü grupta yer alan Trabzon Kapısı'ndaki Türklere ise makineli tüfeklerle ateş açıldığı bana haber verildi. Şimdi size, 26 Şubat gecesinin kâbus ve kanını tavsir etmeğe çalışacağım. Ermeniler muhtelif zamanlarda Türkleri evlerinde kapalı tuttular ve yaşı ondördün üzerinde olan erkekleri topladılar. Yaşlıları da aldılar. Onlardan koılar teşkil ettiler. Bunları tüfek ve kamçılarla döverek şehrin dışına sürdüler. Orada Türkleri çok iptidaî bir şekilde katlettiler...(1)..

Bizden bu kadar nefret eden ermenilerin yemeklerimize sahip çıkmalarını izah etmek oldukça güçtür. Yabancılar tarafından "Şişkebab" olarak söylenen yemeğimize ermeniler kendi yemekleri gözüyle bakmakta, yabancılarla ermeni yemeği olarak tanıtmaktadır. Ermeni lokantaları bu yemeğimize listelerin baş yemeği olarak yer vermektedirler. Ke; Los Angeles ve çevresinin haftalık klavuz dergisidir. Bölgenin eğlence yerlerini, bu arada lokantalarını da tanıtmaktadır. 13-20 Mart 1975 tarihlerini içine alan haftaya ait sayısında bir ermeni Lokantasının ilânı vardı: "Seventh Veil Authentic Armenian Cuisine" listedeki ilk yemeğin adı da şöyle yazılmıştı : Shishkebab,

Aşağıdaki paragraf yukarıda zikrettiğimiz yazımızdan alınmıştır. Burada dile getirilen meseleyi hangi psikoloji kanunu izah edebilecektir acaba?

"Bu arada hayatım boyunca unutamayacağım bir hadiseye şahit oldum. Ermeniler muhtelif istikâmetlerden City Hall'ün önüne gelirken ben de bir grubun içine katılıp birlikte yürüdüm. Kafiledekiler epeyden beri yürüdükleri için hayli yorulmuşlardı. Ama mezinle varmaları için sadece 100-150 metre kalmıştı. İki genç Ermeninin konuşması beni son derece şaşırttı. Yavaş yürüyen birine bir arkadaşı Türkçe olarak aynen şunları söyledi: "Yoruldu mu?" Arkadaşının cevabı yine Türkçe olarak şöyle idi : "Biraz dinlenelim, yorulduk." Dr.Enver Konukçu ile ben, tanınırız diye Türkçe konuşmaktan çekiniyoruz, Ermeniler düşmanı oldukları, haklarında olmadık yalan ve iftirayı savurdıkları bir milletin dilini pürüzsüz bir şekilde konuşuyorlardı. Burada bulunmalarının hikmeti Türkleri kötülemektir. Ellerinde bunu gösteren pankartlar, ceplerinde bunu ispat eden el ilânları vardı. Fakat, dillerinde bizim dilimiz, Türkçemiz vardı.((2))"

Siz yemeğimize sahip çıkın; siz, bize küfretmek için yaptığımız toplantıda Türkçemizle sohbet ediniz!... Bu nasıl masumluktur? Buna tek kelime ile "nankörlük" derler. Tuz ekmek hakkına ihanet etmek bundan başka ne olabilir? Türkiye'deki Ermenilerin durumları ile, Yenanistan, Bulgaristan Irak v.s. deki Türklerin durumlarını mukayese edersek görürüz ki ırkdaşlarımız çok kötü şartlarda yaşamaktadırlar. Bunları görseler de, bilseler de inkârda fayda umarlar.

Belgelerle resmen dile getirilen Ermeni mezalimini bir de halk şairlerimizin dilinden dinlememiz gerekir. Halkın dilinden düşmeyen, yıllardan beri nesilden nesile intikal ettirilen bu şiirler hangi acılarla yazılmıştır? Bunu bugün yabancı ideoloji uşaklığı yapan hainler elbette bilemezler. Rus'a mı, Çin'e mi uşaklık yapalım kavgasını veren kuruluşlar hiç bilemezler. 1914'de ordumuzu:

Der Hıfzı nusreti verdi yaradan
Giyindik alları, çıktık garadan,
Bu kâfir Moskoflar kalksın aradan,
Hem münevverdir kaşı kemendir gelen (3)

diye karşılayan, ömrünün baharında, henüz 23 yaşında Ermeni süngüleriyle şehit edilen ünlü "Sefil Baykuş" şairi Kağızmanlı Recep Hıfzı'nın ölümünü bir araştırmamızın kaleminden okuyalım;

"Ayastafanos Andlaşması ile Ruslar Kars'taki köylere Rum, Ermeni ve Malakanları dolduruyorlarsa da 3 Mart 1918'de Türkiye ile Bolşevik Rusya arasında imzalanan Breslitovak Andlaşmasının hükümlerince üç sancağı (Kars-Ardahan-Batum) geri alındı. Bilindiği gibi bu anlaşmanın bilhassa dördüncü maddesini tanımayan Seyim Hükümeti'ne bağlı olan Taşnak Ermeniler; Kars, Erzurum ve Erzincan'da katliama başladı. Araşef, Antrinik ve Yüzbaşı Aganik galip üçlünün kurduğu vahşi planla Kara bölgesinde yirmibin kişi öldürüldü. (Bilhassa Sarıkamış, Kağızman, Kars Merkezi, Şöregek, Zarşat bölgelerinde.). 1918 Martında Kağızman'a giren Ermeniler Kağızmanlıların, tepkisiyle karşılaşsın da şehre girmeği başarılırlar. Katliamla birlikte yüzbeş kişi hapse atılıyor. İşte bunlarda birisi de ozanımız Kağızmanlı Recep Hıfzidir. (Hıfzı'nın hocası Karslı Şeyh Şükrü Efendi de Ermeniler tarafından öldürülmüştür). Nihayet 13 Mart'ta Erzurum'u kurtaran Şark Kahramanı Kâzım Karabekir Paşa 15 Nisan'da Sarıkamış'a giriyor. Kağızmanda haber duyulunca Ermeniler hapistekileri öldürmeye başlıyor. Bundan sonrasını Nejat Birdoğan'ın kaleminden görelim : "Hıfzı'nın payına ikisi başında biri de karnında olmak üzere üç süngü yarası düştü. Bağırşaklarının bir kısmını siyah işlik (mintan, gömlek) ile toplayan ağıt yazıları Hıfzı, ölüm acıları ile kıvrana kıvrana çarşıya inmeğe başladı, yüz metre inebildi.

(4) ; Hıfzî, kahraman ordumuza hitaben söylediği diğer bir şiirinde söylüyordu :

Kara günler geçer, açılır eyyam,
Kars ile Kağızman kurtulur tamam,
Şad olup sevinip her ehl-i İslâm,
Al bayrak elinde aslandır gelen (5)

Masumluklarını her vesileyle yaymaya çalışan Ermenilerin atalarının yaptığı mezalimden halk şairleri sık sık söz etmişlerdir. Aşağıya, yürekleri bu acılarla dolu olan bazı halk şairlerinden örnekler alınmıştır. Acının şaircesi nasıl çekilmiştir, birde onu görelim.

Karslı halk şairi Kahraman; Ermenilerin 1918 baharında Kaloköyünde yaptığı zulmü şöyle dile getiriyor.

Ey ağalar nasıl diyem derdimiz

Vardı Zulmün sonu arşa dayandı
Ermeni, İslâm-ı kırdı, taladı,
Mazlûmlar amânı, arşa dayandı

Kalo'nun-Köyü'nü bastı ceng açtı
Mitralyoz, tüfenkle od, ataş açtı,
Ana evlât attı, dağ-taşa kaçtı
Sabiler şivani, arşa dayandı.

Mevlâ'nın takdiri erişti başa,
Yüz çevirdi. bakmaz kardaş kardaşa,
Üçyüz altmış canı yaktı ataşa.
Koptu Nuh-Tufanı, arşa dayandı.

Bir cenaze gördüm : Kan olmuş yüzü
Portlamış kenara sıçramış gözü,
Üçyüz altmış canın sönmemiş közü,
Yanan can dumanı Arşa dayandı.

Bir yiğit vurulmuş : Parmaklar kamış,
Kaçarken kâfire yolu uğramış,
Kâfir tutmuş tike, tike doğramış,
Hançer, kılıç yanı, Arşa dayandı.

Bir yiğiti vurmuş, yolda koymuşlar
Can teslim etmeden deri soymuşlar,
Cep-cep etmiş, yanlarını oymuşlar,
Elcepte, figanı arşa dayandı.

Bir hâmile kadın: Davranmış kaça.
Ermeni eylemiş hep parça parça,
Kılıç ile vurmuş bölmüş kalça,
Akan kızıl-kanı Arşa dayandı.

Çocuğu, karnından çıkarmış bakar:
Can teslim etmeden süngüye takar,
Bebeğin gizahı, dağı-taşı yakar,
Dağın, taşın şânı, Arşa dayandı.

Artıyüz altmış can, battı kırıldı,
Çoğu yandı, geri kalan vuruldu,
Bu köyün defteri artık dürüldü,
Hâlinin yamanı, Arşa dayandı.

Tanrı, Ermeni'ye vermiş fırsatı,
Kesti kökümüzü, kırar milleti,
Rûzi kıyamet'e kaldı müddeti,
İntikamın günü, Arşa dayandı.

KAHRAMAN, Kanağlar, bu serin duman
Çattı bu zamanı ol Ahir-Zaman,
İslâm'a yâr olsun Ahrette imân,
Kâfirler isyânı, Arşa dayandı. (6)

Halk şairi Kahraman, aynı yıl Ermenilerin Süregel (Başgedikler Bucağı) ve köylerinde yaptığı mezalimi de şöyle anlatmaktadır:

Gördüm Şüregel'in ova düzünü,
Çayır, çimen yeşil almış yüzünü,
Ermeniler, yakmış yıkılmış özünü.
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış,

Elde dolu bâde, düşmüş dökülmüş,
Yıkılmış binalar, taş sökülmüş,
Kırılan kırılmış, kalan çekilmiş,
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış,

Ya Rab, neler geldi mü'min başına,
Dediler garg olmuş kanlı yaşına.
Sefil baykuş konmuş viran taşına.
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış.

Harabe kapıları hep karşı karşı,
Kapıda dizildi mal'a tuz taşı,
Mevlâm kabul etme sen de bu işi,
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış,

Çok evler yıkılmış, viran hanlar,
Kesilmiş kelleler, dökülmüş kanlar,
Hani "benim mülküm" diyen sultanlar?
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış.

Mescid mercek yanan insanla dolmuş,
Hepsi ite, kurda, kuşa yem olmuş;
Nice ocak sönmüş, bir adı kalmış,
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış.

Çocuklar sahipsiz yoktur babası,

Ağlar gezer, arar bulmaz anası,
Kesilmiş başına gelmez ağası,
Sahipsiz vatanlar, insan kalmamış.

KAHRAMAN, seni sağ kalmaz olaydın.
Bu fâni dünyaya gelmez olaydın,
ZÜREGEL'i böyle bilmez olaydın
Sahipsizvatanlar insan kalmamış (7)

İşte bunlar masum insanlar (!). İşte bunlar zorla toprakları ellerinden alınan insanlar (!); Yalan ne kadar güçlü olursa olsun hiç bir zaman gerçeği örtemeyecektir. Amerika Birleşik Devletleri Senetosu'na kaç Ermeni temsilcisi girese girsin, bu belgeler oldukça Ermeniler zalim bir atanın yalancı torunları olmaktan kurtulamayacaklardır.

NOTLAR

(1) *Daha fazla bilgi için bkz. Saim Sakaoğlu, "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Ermeniler Türklük Alehdarı Propogandaları ve bir belge"*

(2) *a: g.e.s. 174-175.*

(3) *Z.Mahir Baranzeli, Kağızmanlı Recep Hıfzı.. LMars" (1966).s.58.*

(4) *a.g.e. s. 11-11*

(5) *a.g.e. s.67*

(6) *Fahrettin M. Kırzioğlu-Edebiyatımızda Kars, İstanbul, 1958, s.1958, s.124 ve oradan aynı yazarın şu eserine alınmıştır : Kars İli ve Çevresinde Ermeni Mezalimi, Ankara, 1970. s.115-116*

(7) *a.g.e. s. 125-117-118*